

του Σύνδνεϋ, με τον πατέρα Τιμόθεο Ευαγγελινίδη, το 1962, τον Αύγουστο του 1962 στις...9.00 το βράδυ όμως και αυτό λόγω πληθώρας τελετών ελληνικών γάμων αυτή την περίοδο! Η δεξίωση έγινε στο σπίτι που νοίκιαζα, με λίγους φίλους. Η πρώτη κατοικία μου ήταν στο προάστιο του Marrickville και μετά στο Annandale. Η δε πρώτη αγορά σπιτιού από μέρος μου έγινε στο προάστιο Hurlstone Park. Μεγάλο επίτευγμα. Το σπίτι κόστιζε 10500 λίρες. Το θυμάμαι χαρακτηριστικά γιατί ήταν όλο το βίος μου! Μετά από πέντε χρόνια περίπου, πουλήσαμε το σπίτι για να πάμε πίσω στην Ελλάδα!

Επιστροφή στην Ελλάδα, παλινόστηση; Ναι, ας το πούμε έτσι. Φύγαμε για την Ελλάδα το 1970 και εγκατασταθήκαμε στην Πάτρα. Να σας πω ότι η πρώτη μας κόρη, η Βασιλική γεννήθηκε το 1965 στο Σύνδνεϋ πριν φύγουμε για Ελλάδα ενώ η δεύτερη κόρη μας, η Κατερίνα γεννήθηκε στην Πάτρα. Η μία αυστραλογεννημένη και η άλλη ελλαδογεννημένη! Όμως για διάφορους λόγους, δεν μπορέσαμε να ορθοποδήσουμε στην Πάτρα και μετά από λίγο διάστημα, δηλαδή το 1971, επιστρέψαμε στο Σύνδνεϋ και εγκατασταθήκαμε στο προάστιο του Granville, δίπλα από το Parramatta.

Μετά τι έγινε κε Τάτσι; Πώς προσαρμοστήκατε πίσω στο Σύνδνεϋ της Αυστραλίας;

Με την επιστροφή μου εδώ, επέστρεψα και σε διάφορες δουλειές, εργαζόμενος σε εργοστάσια, μπουραρίες και αλλού. Το 1979 όμως ήρθε μια ευκαιρία να εργαστώ στην Δημαρχία του Parramatta σε διάφορους ρόλους και για πολλές δεκαετίες μετά. Ήμουν ο πρώτος μη Αγγλοσάξωνας που εργάστηκε ποτέ στην Δημαρχία αυτή τότε. Και φανταστείτε την εποχή εκείνη, όπως και θα γνωρίζετε, υπήρχαν άσχημες ρατσιστικές διαθέσεις προς τους νέο-μετανάστες, τους Ιταλούς, τους Έλληνες και τους Γιουγκοσλάβους! Δέχτηκα αρκετές λεκτικές επιθέσεις από τους Αγγλοσάξωνες Αυστραλούς γιατί ήμουν Έλληνας! Ήταν πολύ δύσκολα. Μετά όμως, σιγά σιγά, οι Αγγλοσάξωνες άρχισαν να με δέχονται λόγω των καλών μου διαθέσεων και της καλής μου απόδοσης σε αυτά που έκανα. Στο τέλος μου δόθηκε στην Δημαρχία και ο τιμητικός τίτλος «μάντζερ»! Είδα να περνούν από την Δημαρχία του Parramatta πάμπολλοι Δήμαρχοι και πάνω από 25 διευθυντές τμημάτων και δεκάδες υπάλληλοι.

Δηλαδή, η Δημαρχία του Parramatta ήταν το δεύτερο σπίτι σας;

Αναμφίβολα! Βοηθούσα τους πάντες εκεί μέσα και γνώριζα το καθετί. Ήμουν σε εγρήγορη 24 ώρες να βοηθήσω σε ό,τι χρειαζόταν. Με έπαιρναν τηλέφωνο οποιαδήποτε ώρα οι υπάλληλοι (ακόμα και μερικές φορές τις βραδινές και νυχτερινές ώρες) ή άλλοι μέσα στην Δημαρχία να εξυπηρετήσω σε κάτι εκείνη την στιγμή ή την επόμενο πρωινό. Τα κύρια «όπλα» μου ήταν ο σεβασμός και η τιμιότητα και έτσι μπόρεσα και διατήρησα τις θέσεις μου και τους ρόλους μου ως μεσολαβητής σε πολλές υποθέσεις που μου είχαν αναθέσει τα ανώτερα στελέχη της Δημαρχίας. Παραβρισκόμουν σε όλες τις συνεδριάσεις της Δημαρχίας. Μα σε όλες! Επίσης, να σας πω πως στην Δημαρχία, είχε καθιερωθεί ο θεσμός «αδελφές-πόλεις» και

Είχα ενεργείς σχέσεις με την Ελληνική Ορθόδοξη Ενορία-Κοινότητα του Αγίου Ιωάννου του Parramatta από την εποχή που δημιουργήθηκε η εκκλησία. Ήμουν μέλος και πάντα προσπαθούσα για το καλό της Ενορίας.

η πρώτη επαφή έγινε με πόλη του Λιβάνου. Εγώ όμως ήθελα να επεκταθεί ο θεσμός αυτός για μια πόλη της μητέρας-πατρίδας μας, της Ελλάδας μας, ή τουλάχιστον κάτι να γίνει να προβάλλεται ο ελληνικός πολιτισμός! Δεν άργησε και πολύ η ανάπτυξη της σχέσης αυτής. Στις 25 Μαρτίου 1991, για πρώτη φορά στα χρονικά δεδομένα της Νέας Νότιας Ουαλίας, έγινε η ύψωση της ελληνικής σημαίας έξω από το Δημαρχιακό Μέγαρο με την δική μου παραίνεση. Είχα μεγάλη υπερηφάνεια εκείνη την στιγμή! Η ελληνική σημαία να κυματίζει έξω από αυστραλιανό δημόσιο κτίριο. Μετά από μερικά χρόνια, η τιμητική αυτή εκδήλωση μετεξελίχθηκε σε μία όμορφη εξωτερική εκδήλωση με μικρό πανηγύρι με ελληνικούς χορούς υπό την καθοδήγηση της Ελληνίδας ομογενούς χοροδιδασκάλισσας από την Λήμνο, κας Παρασκευής ή Παρούλας Θέρμπα. Είχαμε πολλούς προσκεκλημένους, διπλωμάτες, προέδρους ελληνικών παροικιακών συλλόγων και φυσικά...πολλά ελληνικά εδέσματα.

Μάλιστα! Ακούγεται πολύ ωραία αυτή η σύνδεση στην οποία ο ίδιος παίξατε μεγάλο ρόλο να πραγματοποιηθεί. Κε Τάτσι, μαθαίνουμε όμως για αυτές σας τις προσπάθειες και την συνεισφορά σας, έγιναν και κάποιες τιμητικές κινήσεις στο πρόσωπό σας από μέρος της Δημαρχίας που υπηρετήσατε. Μιλήστε μας για αυτές!

Ναι, μεγάλες τιμές θα μπορούσα να πω αν και πιστεύω ότι δεν μου χρειαζόταν, αλλά ας είναι. Μου απονεμήθηκε τιμητικό μετάλλιο το 2000 για την προσφορά μου στην αυστραλιανή κοινωνία. Ύστερα, τιμές ένεκεν, έδωσαν το όνομά μου σε ένα σταθμό πάρκινγκ αυτοκινήτων στο διπλανό προάστιο του Parramatta, στο Harris Park. Η πινακίδα αυτή με το όνομά μου (Sam Tatsis) υπάρχει ακόμα. Το 2013 μου παρέθεσαν

αποχαιρετιστήριο δείπνο στο Κυβερνείο του Parramatta αλλά εγώ συνέχιζα να προσφέρω με μικροδουλειές στην Δημαρχία μου και συνεχίζω ακόμα να προσφέρω και τώρα. Είναι η ανάγκη μου να συνεισφέρω στην κοινωνία όσο μπορώ και όσο ζω...

Με την Ελληνική παροικία, ποιες ήταν οι σχέσεις σας, δηλαδή όσον αφορά τους διάφορους οργανισμούς, τα σωματεία μας ή ακόμα και με την τοπική Ελληνορθόδοξη Εκκλησία;

Είχα ενεργείς σχέσεις με την Ελληνική Ορθόδοξη Ενορία-Κοινότητα του Αγίου Ιωάννου του Parramatta από την εποχή που δημιουργήθηκε η εκκλησία. Ήμουν μέλος και πάντα προσπαθούσα για το καλό της Ενορίας. Με τους Ηπειρώτες διετέλεσα πρόεδρος στον «Σύλλογο Ηπειρωτών Δυτικού Σύνδνεϋ» και μέσα από αυτό το σωματείο, είχα διοργανώσει πολλές εκδηλώσεις, χορούς κτλ. Εδώ να ξέρετε, στα δυτικά προάστια του Σύνδνεϋ και ειδικότερα στο Parramatta, εγκαταστάθηκαν τότε πολλές οικογένειες Ηπειρωτών.

Και όλα αυτά που μας είπατε κε Τάτσι για τις δράσεις σας και τις κοινωνικές ή εργασιακές σας υποχρεώσεις, είχατε στο πλευρό σας την γυναίκα σας, την κα Ασημίνα!

Φυσικά! Χωρίς αυτή δεν θα μπορούσα να κάνω αυτά που έκανα στο σπίτι μου, στην οικογένειά μου, στην εργασία μου, στην Ελληνική παροικία. Τώρα καμαρώνω δύο κόρες, τέσσερα εγγόνια (τρία κορίτσια και ένα αγόρι) ενώ σε λίγο διάστημα θα γίνω προπάππους! Τα παιδιά μου και τα εγγόνια μου μιλάνε Ελληνικά στο σπίτι και εγώ και η γυναίκα μου μιλάμε σε αυτά πάντα στα Ελληνικά. Θέλουμε να διατηρήσουμε την Ελληνική μας γλώσσα και τα Ηπειρώτικα και Ρουμελιώτικα φαγητά και τα ήθη και έθιμά μας. Είναι σημαντικό για εμάς! Πιστεύω πολύ ότι πρέπει όλοι οι παππούδες και οι γιαγιάδες να μιλάνε στα παιδιά και στα εγγόνια τους στα Ελληνικά για να διατηρήσουμε την ελληνικότητα. Το κλειδί της υπόθεσης είναι στο χέρι μας-αν δεν το καταλάβουμε, τότε χάνουμε τα παιδιά μας ή τα εγγόνια μας.

Πείτε μας τέλος, κε Τάτσι, το μυστικό της επιτυχίας των 60 χρόνων έγγαμου βίου σας; Αποκαλύψτε το!

Είναι απλό! Αγάπη, αλληλοκατανόηση, μία απλή ζωή και ευτυχία. Αυτά είναι τα συστατικά της επιτυχίας για την μακροζωία μας και που φτάσαμε αισίως με την αγαπημένη γυναίκα μου, την Ασημίνα στα 60 χρόνια γάμου μου φέτος, το 2022. Πρέπει να υπάρχει αγάπη, αλληλοκατανόηση παντού, να θέλουμε απλά πράγματα στην ζωή μας και να έχουμε πάντα ευτυχία. Καλή σχέση και ψυχική και αγάπη μεταξύ μας.

Κε Τάτσι, σας ευχαριστούμε πολύ για την συνέντευξη που μας παραχωρήσατε και σας ευχόμαστε να τα...εκατοστήσετε, αν είναι δυνατόν. Να γιορτάζετε κάθε επέτειο κάθε χρόνο με χαρά και πολλές θύμψεις και πολλά μελλοντικά όνειρα! Ευχαριστώ πολύ, Δημήτρη για την ευκαιρία που μου έδωσες να μιλήσω για την προσωπική, επαγγελματική και παροικιακή ζωή μου με αφορμή τα 60 χρόνια γάμου μου με την Ασημίνα. Να είσαι καλά.